

Framtid for Amerika og 18. juli 2020 – Nummer to

Å spise budskapet

Jeff Pippenger
2023-08-24

Like før nådetiden avsluttes, gis det en befaling om «ikke å forsegle ordene i profetien i denne boken».

Og han sier til meg: Forsegl ikke ordene i profetien i denne bok; for tiden er nær. Den som gjør urett, la ham fremdeles gjøre urett; og den som er uren, la ham fremdeles være uren; og den som er rettferdig, la ham fremdeles være rettferdig; og den som er hellig, la ham fremdeles være hellig. Åpenbaringen 22:10, 11.

I kapittel fem i Åpenbaringen sitter Gud Faderen på sin trone, og i sin hånd har han en bokrull som er forseglet med sju segl.

Og jeg så i høyre hånd hos ham som satt på tronen, en bokrull som var beskrevet både innvendig og utvendig, forseglet med sju segl. Åpenbaringen 5:1.

Ettersom fremstillingen fra vers én fortsetter helt frem til kapittel sju, finner vi at Jesus, fremstilt som Løven av Juda stamme, er den som tar boken fra sin Fars hånd og begynner gradvis å åpne seglene. Når Han åpner det sjette segl og fremlegger budskapet som seglet representerer, avsluttes kapittel seks. Det avsluttes med et spørsmål som leder inn i kapittel sju, hvor vi finner svaret på spørsmålet som reises i det siste verset i kapittel seks.

For den store dag for hans vrede er kommet; og hvem kan bestå? Åpenbaringen 6,17.

Kapittel sju introduserer de hundre og førtifire tusen og den «store skare». Etter at Guds folk er fremstilt i kapittel sju, finner vi deretter at det sjuende og siste av seglene blir åpnet. Den eneste andre profetien i Åpenbaringsboken som har vært forseglet, er de sju tordener i kapittel ti. Det enkle poenget er at den eneste profetien i Åpenbaringsboken som er forseglet og kan åpnes før nådetiden avsluttes, er «de sju tordener».

I årevis, om ikke i flere tiår, har Future for America identifisert hva «de sju tordener» representerer. «De sju tordener» representerer historien til millerittbevegelsen fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844. Søster White bekrefter dette faktum og tilføyer at «de sju tordener» også representerer «framtidige begivenheter som vil bli åpenbart i sin orden». En detaljert framstilling av disse fakta finnes i Habakkuk's Tables, for dem som ikke er kjent med disse profetiske realiteter.

Sannheten om de syv tordener som tidligere er blitt fremlagt, er fremdeles sannhet, men siden august i år har Herren trukket sin hånd bort fra disse emnene, og mer forståelse er blitt åpenbart. Vi vil begynne med kapittel ti i Åpenbaringen og deretter betrakte Søster Whites kommentar til kapitlet. Før vi gjør dette, må vi identifisere to punkter som ikke er knyttet til betraktningen av de

syv tordener.

Det første punktet er at identifikasjonen av sannheten om de sju tordener, som nå blir åpnet, krever flere sannhetslinjer for å sette på plass alt det de sju tordener representerer. Her, ber jeg, er de helliges tålmodighet. Det andre punktet som står i forbindelse med dette, er at programmet som frembringer lydpresentasjonen av disse artiklene, har en begrensning når det gjelder hvor lang tid det kan lese og tale. Hver artikkel må passe innenfor dette tidsrommet. Allerede fra begynnelsen av denne studien gjør jeg dere oppmerksom på at det vil kreve noen artikler å fastslå sannheten som de sju tordener representerer. Nå til kapittel ti.

Og jeg så en annen mektig engel komme ned fra himmelen, kledd i en sky; og en regnbue var over hans hode, og hans ansikt var som solen, og hans føtter som ildstøtter. Og han hadde i sin hånd en liten bok, åpnet; og han satte sin høyre fot på havet og sin venstre fot på jorden, og ropte med høy røst, som når en løve brøler; og da han hadde ropt, lot de sju tordener sine røster høre. Og da de sju tordener hadde latt sine røster høre, var jeg i ferd med å skrive; og jeg hørte en røst fra himmelen si til meg: Besegl det som de sju tordener talte, og skriv det ikke. Og engelen som jeg så stå på havet og på jorden, løftet sin hånd mot himmelen og svor ved ham som lever i all evighet, han som skapte himmelen og det som er i den, og jorden og det som er på den, og havet og det som er i det, at det ikke lenger skulle være tid; men i dagene da den sjuende engels røst høres, når han begynner å basune, da skal Guds hemmelighet fullendes, slik som han forkynte det for sine tjenere profetene. Og røsten som jeg hadde hørt fra himmelen, talte igjen til meg og sa: Gå og ta den lille boken som er åpnet i hånden på engelen som står på havet og på jorden. Og jeg gikk bort til engelen og sa til ham: Gi meg den lille boken. Og han sa til meg: Ta den og et den opp; og den skal gjøre din buk bitter, men i din munn skal den være søt som honning. Og jeg tok den lille boken ut av engelens hånd og åt den opp; og i min munn var den søt som honning; og så snart jeg hadde ett den, ble min buk bitter. Og han sa til meg: Du må igjen profetere om mange folk og nasjoner og tungemål og konger. Åpenbaringen 10:1–11.

I en kommentar til kapittel ti uttaler søster White:

«Den mektige engelen som underviste Johannes, var ingen ringere person enn Jesus Kristus. At han satte sin høyre fot på havet og sin venstre på det tørre land, viser den rolle han utøver i avslutningsscenene av den store striden med Satan. Denne stillingen betegner hans høyeste makt og myndighet over hele jorden. Striden hadde tiltatt i styrke og målbevissthet fra tidsalder til tidsalder, og vil fortsette å gjøre det helt frem til de avsluttende scener, når mørkets makters mesterlige virksomhet skal nå sitt høydepunkt. Satan, forent med onde mennesker, vil bedra hele verden og de menigheter som ikke tar imot kjærligheten til sannheten. Men den mektige engelen krever oppmerksomhet. Han roper med høy røst. Han skal åpenbare sin røsts makt og myndighet for dem som har forent seg med Satan for å stå sannheten imot.»

«Etter at disse sju tordnene hadde latt sine røster høre, kommer påbudet til Johannes, likesom til Daniel når det gjelder den lille boken: 'Forsegl det som de sju tordnene talte.' Disse gjelder framtidige hendelser som skal åpenbares i sin rette orden. Daniel skal stå fram på sin lodd ved dagens ende. Johannes ser den lille boken uforseglet. Da får Daniels profetier sin rette plass i den første, andre og tredje engels budskap, som skal gis til verden. Avforseglingen av den lille

boken var budskapet i forbindelse med tid.»

Daniels bok og Johannes' åpenbaring er ett. Den ene er en profeti, den andre en åpenbaring; den ene en bok som er forseglet, den andre en bok som er åpnet. Johannes hørte de hemmeligheter som tordenene uttalte, men han fikk befaling om ikke å skrive dem ned.

«Det særlige lys som ble gitt Johannes, og som kom til uttrykk i de sju tordener, var en fremstilling av begivenheter som ville finne sted under den første og den andre engels budskap. Det var ikke best for folket å få kjennskap til disse ting, for deres tro måtte nødvendigvis bli prøvet. I Guds orden skulle de mest vidunderlige og fremskredne sannheter bli forkynt. Den første og den andre engels budskap skulle forkynnes, men ikke noe ytterligere lys skulle bli åpenbart før disse budskap hadde fullført sitt særskilte verk. Dette fremstilles ved engelen som står med den ene foten på havet og forkynner med en høyst høytidelig ed at tid ikke lenger skulle være.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

Den «mektige engelen» som steg ned den 11. august 1840, var Kristus, og han hadde et budskap i sin hånd som Johannes fikk befaling om å ete. Det Johannes åt, var et budskap, men det var tydelig et budskap som skulle bringes til Guds folk, og ikke til verden. Det er viktig å erkjenne hvem den tiltenkte målgruppen er i avsnittet, for selv om Kristus steg ned den 11. august 1840, og dermed markerte bemyndigelsen av den første engels budskap, og således identifiserte når den første engels budskap skulle bæres til hele verden, viser den lille boken som Johannes skulle ete, når protestantismen overga protestantismens kappe til millerittene. Da Kristus steg ned med den lille boken, avsluttet han sitt paktsforhold med menigheten fra ørkenen og identifiserte samtidig millerittfolket som sitt nye utvalgte paktsfolk. Millerittene var et folk som tidligere ikke hadde vært Guds folk. Profetene motsier aldri hverandre.

Og han sa til meg: Menneskesønn, stå opp på dine føtter, og jeg vil tale med deg. Og ånden kom inn i meg da han talte til meg, og reiste meg opp på mine føtter, så jeg hørte ham som talte til meg. Og han sa til meg: Menneskesønn, jeg sender deg til Israels barn, til et opprørsk folk som har gjort opprør mot meg; de og deres fedre har syndet mot meg helt til denne dag. For de er frekke barn og hardhjertede. Jeg sender deg til dem, og du skal si til dem: Så sier Herren Gud. Og enten de vil høre eller la være – for de er et opprørsk hus – så skal de kjenne at det har vært en profet iblant dem. Og du, menneskesønn, frykt ikke for dem, og frykt ikke for deres ord, om enn torner og tistler er hos deg, og du bor blant skorpioner; frykt ikke for deres ord, og vær ikke forferdet over deres ansikter, selv om de er et opprørsk hus. Og du skal tale mine ord til dem, enten de vil høre eller la være; for de er høygradig opprørske. Men du, menneskesønn, hør hva jeg sier til deg; vær ikke du opprørsk som dette opprørske hus. Lukk opp din munn og et det jeg gir deg. Og da jeg så, se, en hånd var rakt ut til meg, og se, i den var en bokrull. Og han bredte den ut foran meg; og den var skrevet både innvendig og utvendig, og det som var skrevet i den, var klagesanger og sukk og ve. Og han sa til meg: Menneskesønn, et det du finner; et denne bokrullen, og gå og tal til Israels hus. Så åpnet jeg min munn, og han lot meg ete denne bokrullen. Og han sa til meg: Menneskesønn, la din buk ete, og fyll ditt indre med denne bokrullen som jeg gir deg. Da åt jeg den, og i min munn var den søt som honning. Og han sa til meg: Menneskesønn, gå til Israels hus og tal mine ord til dem. For du er ikke sendt til et folk med uforståelig tale og tungt språk, men til Israels hus; ikke til mange folk med

uforståelig tale og tungt språk, hvis ord du ikke kan forstå. Sannelig, hadde jeg sendt deg til dem, så ville de ha hørt på deg. Men Israels hus vil ikke høre på deg; for de vil ikke høre på meg. For hele Israels hus er frekke og hardhjertede. Se, jeg har gjort ditt ansikt hardt mot deres ansikter, og din panne hard mot deres panner. Som diamant, hardere enn flint, har jeg gjort din panne. Frykt ikke for dem, og vær ikke forferdet over deres ansikter, selv om de er et opprørsk hus. Og han sa videre til meg: Menneskesønn, alle mine ord som jeg skal tale til deg, ta imot i ditt hjerte, og hør med dine ører. Esekiel 2:1–3:10.

Da Kristus steg ned med den lille boken som Johannes tok og åt, var den i hans «munn søt som honning». Johannes åpenbareren og Esekiel tar begge et budskap fra Kristi «hånd». Esekiel, og derfor Johannes, hadde et budskap å forkynne for «Israels hus», ikke for dem som var utenfor Israel. Dersom de som var utenfor Israel hadde hørt budskapet, ville de ha tatt imot det, men ikke Israel, for «hele Israels hus» «er hardnakket og forherdet i hjertet». Hele Israels hus (hele huset) var fullstendig gjenstridig. Israel i 1840 ble i Åpenbaringen kapittel ti fremstilt som menigheten i ørkenen. De hadde fylt sitt prøvetidsbegers mål.

Selv om budskapet ikke ville bli hørt av Israel, fikk profeten likevel befaling om å bringe dem budskapet i den lille boken, med det formål å holde dem ansvarlige for å ha forkastet lyset fra den første engel. I dommens bøker skulle de holdes ansvarlige for å ha nektet å høre budskapet fra den «profet» som hadde vært «iblant dem». Å forkaste profeten er å forkaste budskapet som var blitt gitt profeten av engelen Gabriel, som selv hadde mottatt dette budskapet fra Kristus, som hadde mottatt det fra Faderen. Da Kristus steg ned med budskapet i den lille boken i sin hånd, var det en parallell til da Den Hellige Ånd steg ned ved hans dåp. Dette var blitt forutskygget ved Moses ved den brennende busk, og det er nettopp det samme veimerket som finnes i enhver reformatorisk bevegelse.

«Guds verk på jorden viser, fra tidsalder til tidsalder, en slående likhet i enhver stor reformasjon eller religiøs bevegelse. Prinsippene for Guds handlemåte med menneskene er alltid de samme. De viktige bevegelsene i vår tid har sine paralleller i fortidens, og menighetens erfaring i tidligere tidsaldre har lærdommer av stor verdi for vår egen tid.» The Great Controversy, 343.

Det osmanske overherredømmes fall den 11. august 1840 (som er tidspunktet da Johannes og Esekiel åt den lille boken som var i Kristi «hånd»), markerer «bemyndigelsen» av den første engels budskap, som hadde «ankommet» ved «endetiden» i 1798. Det ble «bemyndiget» ved bekreftelsen av millerittenes fremste profetiske regel: dag-for-et-år-prinsippet. Kristus begynte deretter å reise milleritttemplets grunnvoll, slik Han hadde gjort ved sin dåp.

«Natanaels vaklende tro ble nå styrket, og han svarte og sa: ‘Rabbi, du er Guds Sønn; du er Israels konge.’ Jesus svarte og sa til ham: ‘Tror du fordi jeg sa til deg at jeg så deg under fikentreet? Du skal få se større ting enn disse.’ Og han sier til ham: ‘Sannelig, sannelig sier jeg dere: Heretter skal dere se himmelen åpnet og Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen.’»

«I disse første få disiplene ble grunnvullen til den kristne menighet lagt ved personlig arbeid. Johannes ledet først to av sine disipler til Kristus. Deretter finner en av disse en bror og fører ham til Kristus. Så kaller han Filip til å følge seg, og han gikk ut for å lete etter Natanael.» Spirit of Prophecy, bind 2, 66.

Da Kristus steg ned den 11. august 1840 med den lille boken åpnet i sin hånd, var dette blitt foregrepet i reformbevegelsen i Kristi jordiske historie, for enhver reformbevegelse besitter de samme kjennetegn. Moses og den reformatoriske bevegelsen han førte ut, hadde det samme kjennetegnet. Moses' erfaring ved den brennende busken var et forbilde på Den Hellige Ånds nedstigning ved Kristi dåp, som igjen var et forbilde på 1840, som igjen er et forbilde på 11. september 2001, da den mektige engelen i Åpenbaringen atten steg ned.

«Ankomsten» av den første engels budskap, og «ankomsten» av den andre engels budskap og «ankomsten» av den tredje engels budskap er alle framstilt ved engler. Den første engelen har en liten bok i hånden, den andre hadde et skrift i hånden, og den tredje hadde et pergament i hånden. Ved to eller tre vitners utsagn blir en sannhet stadfestet. Alle de tre englene har et budskap i hånden, enten ved sin ankomst eller ved sin bemyndigelse.

Johannes og Esekiel representerer dem som å budskapet da den første engels budskap ble «gitt kraft», hvilket er et annet historisk veimerke enn da den første engels budskap «kom» i 1798.

Forskjellen mellom et budskaps «ankomst» og dets «bemyndigelse» er et overmåte viktig skille å merke seg. Når vi betrakter det følgende avsnittet, legg merke til at hensikten med den første engelen er identisk med hensikten til engelen i Åpenbaringen 18, som opplyser jorden med sin herlighet. Legg også merke til at hvert budskap forårsaker en adskillelse og frembringer to klasser av tilbedere.

«Jeg fikk vist den interessen som hele himmelen tok i det verk som foregikk på jorden. Jesus ga en mektig engel [den første engelen] i oppdrag å fare ned og advare jordens innbyggere om å forberede seg på Hans annet komme. Da engelen forlot Jesu nærhet i himmelen, gikk et usedvanlig klart og herlig lys foran ham. Jeg fikk vite at hans oppdrag var å opplyse jorden med sin herlighet og advare menneskene om Guds kommende vrede. Store skarer tok imot lyset. Noen av disse syntes å være meget alvorlige, mens andre var glade og henrykte. Alle som tok imot lyset, vendte sine ansikter mot himmelen og priste Gud. Selv om det ble utøst over alle, kom noen bare under dets innflytelse, men tok det ikke helhjertet imot. Mange ble fylt av stort raseri. Forkynnere og folk sluttet seg sammen med de usle og stod hardnakket imot lyset som ble utøst av den mektige engelen. Men alle som tok imot det, trakk seg bort fra verden og var nært forenet med hverandre.»

«Satan og hans engler var travelt opptatt med å søke å trekke så mange som mulig bort fra lyset. Den skaren som forkastet det, ble etterlatt i mørke. Jeg så Guds engel våke over Hans bekjennende folk med den dypeste interesse for å nedtegne den karakter de utviklet da budskapet med himmelsk opprinnelse ble lagt fram for dem. Og da svært mange som bekjente kjærlighet til Jesus, vendte seg bort fra det himmelske budskap med forakt, hån og hat, gjorde en engel med en pergamentrull i hånden den skammelige opptegnelsen. Hele himmelen var fylt av harme over at Jesus slik skulle ringeaktes av sine bekjennende etterfølgere.»

«Jeg så skuffelsen hos de tillitsfulle, da de ikke så sin Herre på den forventede tid. Det hadde vært Guds hensikt å skjule fremtiden og å føre sitt folk til et beslutningspunkt. Uten forkynnelsen av en bestemt tid for Kristi komme ville det verk, som Gud hadde tilsiktet, ikke ha blitt fullført. Satan ledet svært mange til å se langt inn i fremtiden etter de store begivenheter som er knyttet til dommen og prøvetidens avslutning. Det var nødvendig at folket ble brakt til alvorlig å søke en nåværende beredelse.»

Etter hvert som tiden gikk, sluttet de som ikke fullt ut hadde tatt imot engelens lys, seg til dem som hadde foraktet budskapet, og de vendte seg mot de skuffede med hån. Engler la merke til tilstanden blant Kristi bekjennende etterfølgere. Den fastsatte tids utløp hadde prøvet og åpenbart hvem de var, og svært mange ble veid i vektskålen og funnet for lette. De hevdet høylytt å være kristne, men unnlot likevel i nesten enhver henseende å følge Kristus. Satan frydet seg over tilstanden hos Jesu bekjennende etterfølgere.

«Han hadde dem i sin snare. Han hadde fått flertallet til å forlate den rette vei, og de forsøkte å klatre opp til himmelen på en annen måte. Engler så de rene og hellige blandet sammen med syndere i Sion og med verdenselskende hyklere. De hadde våket over Jesu sanne disipler; men de fordervede øvde innflytelse på de hellige. De hvis hjerter brant av et inderlig ønske om å se Jesus, ble av sine bekjennende brødre forbudt å tale om hans komme. Engler betraktet skueplassen og hadde medfølelse med resten, som elsket sin Herres åpenbarelse.»

«En annen mektig engel [den andre engelen] fikk i oppdrag å stige ned til jorden. Jesus la et skrift i hans hånd, og idet han kom til jorden, ropte han: 'Babylon er falt, er falt.' Deretter så jeg de skuffede igjen løfte sine øyne mot himmelen og se med tro og håp etter sin Herres tilsynekomst. Men mange syntes å forbli i en sløv tilstand, som om de sov; likevel kunne jeg se spor av dyp sorg i deres ansikter. De skuffede så ut fra Skriftene at de befant seg i ventetiden, og at de tålmodig måtte avvente synets oppfyllelse. Det samme bevis som hadde ledet dem til å vente sin Herre i 1843, fikk dem til å forvente ham i 1844. Men jeg så at flertallet ikke hadde den kraft som hadde kjennetegnet deres tro i 1843. Deres skuffelse hadde svekket deres tro.»

«Da Guds folk forente seg i den andre engels rop, fulgte den himmelske hærskares skare med den dypeste interesse hvilken virkning budskapet hadde. De så mange som bar kristennavnet, vende seg med hån og spott mot dem som var blitt skuffet. Etter hvert som ordene falt fra spotternes lepper: «Dere er ennå ikke faret opp!», skrev en engel dem ned. Engelen sa: «De spotter Gud.» Jeg ble henvist tilbake til en lignende synd begått i oldtiden. Elia var blitt tatt opp til himmelen, og hans kappe var falt på Elisja. Da fulgte ugudelige ungdommer, som hadde lært av sine foreldre å forakte Guds mann, etter Elisja og ropte spottende: «Far opp, du skallede; far opp, du skallede.» Ved således å håne Hans tjener hånte de Gud og fikk sin straff der og da. På samme måte skal de som har hånet og spottet tanken om de helliges oppfarelse, bli hjemsøkt av Guds vrede og få kjenne at det ikke er en lett sak å drive spill med sin Skaper.»

«Jesus gav andre engler i oppdrag å fly raskt for å vekke til live igjen og styrke den sviktende tro hos Hans folk og berede dem til å forstå den annen engels budskap og den viktige handling som snart skulle finne sted i himmelen. Jeg så disse englene motta stor kraft og lys fra Jesus og fly raskt til jorden for å fullføre sitt oppdrag med å bistå den annen engel i hans gjerning. Et stort lys skinte over Guds folk idet englene ropte: 'Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte

Ham.’ Så så jeg disse skuffede reise seg og i samklang med den annen engel forkynne: ‘Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte Ham.’ Lyset fra englene trengte gjennom mørket overalt. Satan og hans engler søkte å hindre at dette lyset bredte seg og fikk sin tilsiktede virkning. De stred med englene fra himmelen og sa til dem at Gud hadde bedratt folket, og at de med alt sitt lys og all sin makt ikke kunne få verden til å tro at Kristus kom. Men til tross for at Satan søkte å stenge veien og lede folks sinn bort fra lyset, fortsatte Guds engler sitt verk....»

«Da Jesu tjeneste i det hellige var avsluttet, og Han gikk inn i det aller helligste og stod foran arken som inneholdt Guds lov, sendte Han en annen mektig engel med et tredje budskap til verden. Et pergament ble lagt i engelens hånd, og idet han steg ned til jorden i kraft og majestet, forkynnte han en fryktelig advarsel, med den mest alvorlige trussel som noen gang er blitt båret fram for mennesker. Dette budskapet var gitt for å sette Guds barn på vakt ved å vise dem den prøvelsens og angstens time som lå foran dem. Engelen sa: ‘De vil bli ført inn i nærkamp med dyret og dets bilde. Deres eneste håp om evig liv er å forbli standhaftige. Selv om deres liv står på spill, må de holde fast ved sannheten.’ Den tredje engelen avslutter sitt budskap slik: ‘Her er de helliges tålmodighet; her er de som holder Guds bud og Jesu tro.’ Idet han gjentok disse ordene, pekte han på den himmelske helligdom. Sinnene hos alle som tar imot dette budskapet, blir rettet mot det aller helligste, hvor Jesus står foran arken og gjør sin siste forbønn for alle dem som barmhjertigheten ennå drøyer for, og for dem som i uvitenhet har overtrådt Guds lov. Denne soning blir gjort både for de rettferdige døde og for de rettferdige levende. Den omfatter alle som døde i tillit til Kristus, men som, fordi de ikke hadde mottatt lyset over Guds bud, hadde syndet i uvitenhet ved å overtre dens forskrifter.» Early Writings, 245–254.

Noen få sider senere i den samme boken, idet hun behandler de samme begrepene som nettopp er omtalt, påviser søster White at forkastelsen av de tre budskapene i den millerittiske historie var blitt forutbildet i Kristi historie. Der fremlegger hun to vitnesbyrd som påviser en progressiv prøvningsprosess som krever seier ved hver prøve for å kunne gå videre til den neste prøven.

«Jeg så en skare som stod godt beskyttet og fast, og som ikke ga noen støtte til dem som ville rokke ved legemets grunnfestede tro. Gud så på dem med velbehag. Jeg fikk se tre trinn – den første, den andre og den tredje engels budskap. Min ledsagende engel sa: «Ve den som flytter en blokk eller rører en nål i disse budskapene. Den rette forståelsen av disse budskapene er av livsviktig betydning. Sjelers skjebne avhenger av hvordan de blir mottatt.» Jeg ble igjen ført ned gjennom disse budskapene, og så hvor dyrt Guds folk hadde kjøpt sin erfaring. Den var blitt vunnet gjennom mye lidelse og hard strid. Gud hadde ledet dem skritt for skritt, inntil Han hadde satt dem på en fast, urokkelig plattform. Jeg så enkeltpersoner nærme seg plattformen og undersøke grunnvollen. Noen steg straks opp på den med glede. Andre begynte å finne feil ved grunnvollen. De ønsket at det skulle gjøres forbedringer, og da ville plattformen bli mer fullkommen, og folket langt lykkeligere. Noen steg ned fra plattformen for å undersøke den og erklærte at den var lagt feil. Men jeg så at nesten alle stod fast på plattformen og formante dem som hadde steget ned, om å opphøre med sine klager; for Gud var Mestermesteren, og de kjempet mot Ham. De fortalte om Guds underfulle verk, som hadde ledet dem til den faste plattformen, og i forening løftet de sine øyne mot himmelen og priste Gud med høy røst. Dette

virket på noen av dem som hadde klaget og forlatt plattformen, og de steg igjen opp på den med ydmykt åsyn.»

«Jeg ble henvist tilbake til forkynnelsen av Kristi første komme. Johannes ble sendt i Elias' ånd og kraft [som et forbilde på den første engels budskap] for å berede Jesu vei. De som forkastet Johannes' vitnesbyrd, hadde ingen nytte av Jesu lære [som et forbilde på den andre engels budskap]. Deres motstand mot budskapet som forutsa Hans komme, stilte dem slik at de ikke lett kunne ta imot det sterkeste bevis for at Han var Messias. Satan førte dem som forkastet Johannes' budskap, til å gå enda lenger, til å forkaste og korsfeste Kristus [som et forbilde på den tredje engels budskap]. Ved å gjøre dette stilte de seg slik at de ikke kunne motta velsignelsen på pinsedagen, [som et forbilde på engelen i Åpenbaringen atten] som ville ha lært dem veien inn i den himmelske helligdom. At forhenget i templet revnet, viste at de jødiske ofrene og anordningene ikke lenger ville bli mottatt. Det store Offer var blitt frembåret og var blitt antatt, og Den Hellige Ånd, som kom ned på pinsedagen, løftet disiplenes sinn bort fra den jordiske helligdom til den himmelske, hvor Jesus var gått inn med sitt eget blod for å la sin sonings goder komme sine disipler til del. Men jødene ble latt tilbake i fullstendig mørke. De mistet alt det lys de kunne ha hatt over frelsesplanen og stolte fremdeles på sine nytteløse slaktofre og offergaver. Den himmelske helligdom hadde tatt den jordiskes plass, men de hadde ingen kunnskap om forandringen. Derfor kunne de ikke ha nytte av Kristi mellomgjerning i det hellige.»

«Mange betrakter med gru jødenes handlemåte da de forkastet og korsfestet Kristus; og når de leser historien om den skammelige mishandlingen han ble utsatt for, tenker de at de elsker ham, og at de ikke ville ha fornektet ham slik Peter gjorde, eller korsfestet ham slik jødene gjorde. Men Gud, som gransker alles hjerter, har satt på prøve den kjærlighet til Jesus som de bekjente at de følte. Hele himmelen fulgte med den dypeste interesse mottagelsen av den første engels budskap. Men mange som bekjente å elske Jesus, og som felte tårer når de leste beretningen om korset, hånte det gode budskap om hans komme. I stedet for å ta imot budskapet med glede, erklærte de at det var en villfarelse. De hatet dem som elsket hans åpenbarelse, og stengte dem ute fra menighetene. De som forkastet det første budskap, kunne ikke ha gagn av det andre; heller ikke hadde de gagn av midnattsropet, som skulle berede dem til ved tro å gå inn med Jesus i det aller helligste i den himmelske helligdom. Og ved å forkaste de to foregående budskap har de så formørket sin forstand at de ikke kan se noe lys i den tredje engels budskap, som viser veien inn i det aller helligste. Jeg så at slik jødene korsfestet Jesus, slik hadde de navnkristne menigheter korsfestet disse budskapene, og derfor har de ingen kunnskap om veien inn i det aller helligste, og de kan ikke ha gagn av Jesu mellomgjerning der. Likesom jødene, som frembar sine unyttige ofre, frembærer de sine unyttige bønner til det rommet som Jesus har forlatt; og Satan, som gleder seg over bedraget, påtar seg en religiøs skikkelse og leder sinnene til disse bekjennende kristne til seg selv, idet han virker med sin makt, sine tegn og løgnens under, for å feste dem i sin snare.» Early Writings, 258–261.

Avsnittene fra boken Early Writings er blitt undervist gjentatte ganger gjennom Future for Americas tjeneste. Men det finnes sannheter som disse avsnittene illustrerer, og som har gått ubemerket hen.

Milepælene i historien om Miller-bevegelsen er grunnfestet på flere reformatoriske bevegelser i Bibelen. Uten en viss fortrolighet med de milepælene som finnes i enhver reformatorisk bevegelse, er det temmelig usannsynlig at noen vil forstå betydningen av skillet mellom når et budskap «ankommer» og når det blir «gitt kraft». Det er også sannsynlig at mange av dem som er kjent med de parallelle reformatoriske bevegelsene, har oversett noen svært viktige kjennetegn ved de ulike milepælene i reformatoriske bevegelser.

De «sju tordener», som representerer begivenhetene ved begynnelsen av adventismen og begivenhetene ved slutten av adventismen, er det lyset som blir avforseglet like før nådetiden avsluttes. Vi blir opplyst om at de «sju tordener» representerer både «en skildring av begivenheter som ville finne sted under den første og den andre engels budskap», og «framtidige begivenheter som vil bli åpenbart i sin orden». De «sju tordener» bærer Alfas og Omegas signatur.

«Fremstillingen av de begivenheter» som fant sted «under den første og den andre engels budskap», er et forbilde på de begivenheter som finner sted under den tredje engels budskap. Da Johannes ble befalt ikke å skrive det de sju tordener talte, var denne befaling blitt forbilledliggjort ved den befaling som ble gitt til Daniel om å forsegle sin bok; for vi blir underrettet om at etter at «de sju tordener hadde talt med sine røster, kommer påbudet til Johannes, som til Daniel, angående den lille boken: 'Forsegl det som de sju tordener talte.'»

Esekiel og Johannes fremstiller begge Guds folk som etende budskapet ved den første engels bemyndigelse i 1840, og profeten Jeremia fremstiller den skuffelsen som fant sted blant Guds folk da den første engels budskap syntes å slå feil.

Dine ord ble funnet, og jeg åt dem, og ditt ord ble for meg mitt hjertes fryd og glede; for jeg er kalt ved ditt navn, Herre, herskarenes Gud. Jeg satt ikke i spotternes forsamling og frydet meg ikke; jeg satt alene på grunn av din hånd, for du har fylt meg med harme. Hvorfor er min smerte uten ende og mitt sår ulegelig, så det nekter å leges? Vil du virkelig være for meg som en svikefull bekk, som vann som svikter? Derfor sier Herren så: Dersom du vender om, da vil jeg føre deg tilbake, og du skal stå for mitt åsyn; og dersom du skiller det dyrebare ut fra det usle, skal du være som min munn. De skal vende om til deg, men du skal ikke vende om til dem. Og jeg vil gjøre deg for dette folk til en fast bronsen mur; og de skal stride mot deg, men de skal ikke få overhånd over deg; for jeg er med deg for å frelse deg og utfri deg, sier Herren. Og jeg vil utfri deg av de ugudeliges hånd, og jeg vil løskjøpe deg av de grusommes hånd.
Jeremia 15:16–21.

Jeremia hadde funnet ordene i den lille boken, slik også Johannes og Esekiel hadde gjort, og også han hadde spist budskapet; men budskapet var blitt et budskap (vann) som hadde slått feil. Det var som om Gud hadde løyet, noe som selvsagt er umulig, men anklagen om en «løgn» gir nøkkelen til å plassere Jeremia ved den første millerittiske skuffelsen som var framstilt i Habakkuk.

Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på tårnet, og jeg vil speide for å se hva han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg blir irettesatt. Og Herren svarte meg og sa: Skriv synet ned og gjør det tydelig på tavler, så den som leser det, kan løpe. For synet gjelder ennå for den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det drøyer, så vent på det, for det

skal visselig komme, det skal ikke utebli. Habakkuk 2:1–3.

Synet av den første engels budskap ble skrevet på pionerkartet fra 1843, som ble ledet av Guds «hånd».

«Jeg har sett at 1843-diagrammet ble ledet av Herrens hånd, og at det ikke skulle forandres; at tallene var slik Han ville ha dem; at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den, før Hans hånd ble fjernet.» Early Writings, 74.

Den «fastsatte tiden» i 1843 ble framstilt på diagrammet, og derfor kalles det 1843-diagrammet. Det ble utgitt i 1842, som en oppfyllelse av befaling i Habakkuk om å «skrive synet og gjøre det tydelig på tavler». Synet skulle gjøres tydelig på «tavler», i flertall, og dette viser således at etter at Herren tok sin hånd bort fra feilen på 1843-diagrammet, skulle den bli rettet på pionerdiagrammet fra 1850. Feilen frembrakte den første skuffelsen, og Jeremia representerer dem som hadde spist den lille boken den 11. august 1840 og ble skuffet da den fastsatte tiden i 1843 slo feil.

Da Jeremia hadde spist den lille boken i 1840, var den hans hjertes «glede og fryd», men da skuffelsen inntraff, «gledet» han seg ikke lenger, og han «satt alene på grunn av» Guds «hånd». Guds hånd hadde dekket over «en feil i noen av tallene», og fikk dermed Jeremia til å overveie muligheten for at Gud hadde løyet. Løftet som ble gitt Jeremia, var at dersom han ville «vende tilbake» fra sin nedslåthet, ville Gud gjøre Jeremia til Guds «munn». Dersom Jeremia ville vende tilbake til Gud fra sin skuffelse og erkjenne at han befant seg i nølingstiden i lignelsen om de ti jomfruer, ville Gud bruke ham som det talerør som nøyaktig skulle angi når synet skulle komme og ikke lenger drøye.

Hensikten med å legge disse kjensgjerningene frem her, er å fastslå at med alle engelens budskaper fremstiller deres «ankomster» og «bemyndigelser» et budskap om liv eller død som frembringer to klasser av tilbedere. De tre englene er tre trinn i en gradvis prøvelsesprosess. Enda viktigere for vårt tilsiktede poeng er det at selv om forståelsen av de syv tordener ble erkjent kort tid etter ankomsten av «endens tid» i 1989, da de siste seks versene i Daniel ble avforseglet og kunngjorde dommens avslutning, finnes det enda en avforsegling av de syv tordener ved slutten av den tredje engels historie.

Historien om adventismens begynnelse tar til ved avforseglingen av den første engel i 1798, og den ender med avforseglingen av en sannhet som Herren holdt sin hånd over for å frembringe en skuffelse. Deretter fjernet Han sin hånd (avforseglet) og åpenbarte budskapet om nølingens tid.

Historien om avslutningen av adventismen begynner med avforseglingen av den tredje engels budskap i 1989, og den ender med avforseglingen av en sannhet som Herren holdt sin hånd over for å frembringe en skuffelse. Han fjerner nå sin hånd, og avforsegler således budskapet om den første skuffelsen og ventetiden. Han avforsegler hensikten med 18. juli 2020.

Derfor, så sier Herren: Dersom du vender om, da vil jeg føre deg tilbake, og du skal stå for mitt åsyn; og dersom du skiller det dyrebare ut fra det usle, da skal du være som min munn. De skal vende tilbake til deg, men du skal ikke vende tilbake til dem. Og jeg vil gjøre deg for dette folk til en befestet mur av kobber; og de skal stride mot deg, men de skal ikke få overhånd over deg;

for jeg er med deg for å frelse deg og utfri deg, sier Herren. Og jeg vil utfri deg av de ugudeliges hånd, og jeg vil løskjøpe deg av de grusommes hånd. Jeremia 15:19–21.